

Исторический
роман

Janice Proston

ARISTOKRATIJA I SUZADJEVANJE

*Бити мари
лед!*

Knjzine.it

Janice Preston

BUK MANO LEDI

Triju knygu serija
„Aristokratu sužadētuvēs“
Trečia knyga

Versta iš: Janice Preston, Lady Cecily and the
Mysterious Mr. Gray, 2018

© Janice Preston, 2018

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Hartequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti.

Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar
mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

Visos teisės į šį kūrinį saugomos. Šį leidinį
draudžiama atkurti bet kokia forma ar būdu, viešai
skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą
kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti,
platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti,
teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn be
raštinio leidėjo sutikimo.

Už draudimo nepaisymą numatyta teisinė
atsakomybė.

Leidinio bibliografinė informacija pateikiama
Lietuvos integralios bibliotekų informacinės
sistemos (LIBIS) portale ibiblioteka.lt

© Indrė Kairytė, vertimas iš anglų kalbos, 2019

© Ana Gorbatova, dizainas, 2019

© HQN, viršelio nuotrauka © „Svajonių knygos“,
2019

Ledi Sesilijai Bečamp nuo pastangų veide išlaikyti šypsena jau skaudėjo skruostus. Nė už ką pasaulyje ji nebūtų niekam išsidavusi staiga užplūdus liūdesį ir dvejones. Tokie jausmai kankino stebint, kaip brolis Vernonas veda naująją žmoną link mažos kaimo bažnytėlės, kurioje jie ką tik prisiekė vienas kitam meilę, išėjimo. Laimingąją porėlę sekė Sesilijos vyresnysis brolis Leo, Čeritono hercogas, su jam į parankę įsikibusia naująja hercogiene. Per keturis pastaruosius mėnesius abu Sesilijos broliai rado meilę ir vedė. Tai iš pagrindų sukūrė patogų, pastovų Sesilijos gyvenimą. Suaugusi ji visada laikė tris Bečampų namų kampus. Užaugino tris Leo vaikus iš pirmosios santuokos. Rūpinosi ir mylėjo juos, tarsi jie būtų jos pačios.

O dabar...

Sesilija užgniaužė aiktelėjimą. Netikėtas prisilietimas prie alkūnės vos neprivertė pašokti. Sesilija pašnairavo į nepažįstamojo veidą ir stopindama staigų širdies tuktelėjimą prispaudė ranką prie krūtinės. Jos žvilgsnį prikaustė pora tamsiausių kada nors regėtų akių. Neklusnios juodos garbanos rėmino nepažįstamo-

jo veidą – gražų, vyrišką, tarsi iš marmuro skaptuotais skruostikauliais. Nors dar nebuvo nė vidurdienio, tamsaus medaus spalvos skruostų odą jau dengė ataugančios barzdos plaukeliai. Skubiai nužvelgusi aukštą ir galin-gai sudėtą vyro kūną Sesilija manėsi supratu-si, kodėl jo išvaizda tokia neišpuoselėta, o veidas nudegęs. Nors vyro drabužiai buvo šva-rūs ir tvarkingi, jie atrodė gerokai padėvėti.

Išmetusi iš galvos ir nepažįstamąjį, ir netikė-tai sukirbėjusį apgailestavimą, – vis dėlto tar-nai yra tarnai, – Sesilija mandagiai nusišypsojo ir pasitraukė leisdama vyrui praeiti.

Į bažnyčią ji atvyko pavėlavusi, vos nepra-leido visos ceremonijos. Tą rytą vienam iš ka-rietą traukiančių žirgų nukrito pasaga, tad paskutinė kelionės dalis neplanuotai užsitiesė. Nenorėdami kelti sąmyšio ji ir Dominykas – vyriausiasis Leo sūnus, lydėjęs ją kelionėje iš Londono į Vusteršyrą, – tyliai įsmuko į pasku-tinę klauptų eilę.

Sesilija apsižvalgė po bažnyčią. Dominykas jau buvo išėjęs, taip pat ir daugelis kitų susi-rinkusiųjų. Ji nė nepastebėjo, kada visi pradėjo skirstytis. Buvo pernetyg susirūpinusi jos pa-saulį sukrėtusiais pokyčiais.

– Ar kas nors negerai? Gal man ką nors pa-

kviesti?

Už nugaros pasigirdo sodrus balsas. Sesilija apsisuko. Įbedęs į ją mažų žvilgsnį bažnyčios tarpduryje stovėjo tas pats nepažįstamas. Sesilija pajuto, kaip krūtinėje užgimęs karštis lėtai stenka link veido. Pati nesuprato, kodėl suka galvą, ką apie jos stoviniavimą ir svajojimą tuo metu, kai turėtų lauke sveikinti brolių ir naująją jo žmoną, pagalvos tarnas.

- Man viskas gerai, ačiū, - Sesilija pajudėjo prie durų. - Tikrai nėra reikalo jums manęs laukti ar rūpintis.

Artėdama prie vyro Sesilija galėjo geriau į jį įsižiūrėti. Žvilgsnį prikaustė žybtelėjimas. Sesilija sumirksėjo. Ji neklusta. Pajuto, kaip akys iš nuostabos išsiplečia. Vyro ausies lezgelyje žibėjo deimantas.

Kaip... egzotiška.

Sesilija skubiai nuslėpė bet kokias nuostabas užuominas veide. Nepažįstamas vis dar stebėjo ją. Nors atrodė abejingas, Sesilijai pasivaideno, kad tos juodos akys nieko nepraleidžia. Sesilijai į jas įsipitrijus jų gelmėse suspindo smagios kibirkštėlės. Vyras nusilenkė.

- Tik po jūsų, - tarė jis.

Sesilija užvertusi nosį nužygiavo pro šalį.

tuoliniukai skubiu ritmu nukaukšėjo prievažnyčio grindinio akmenimis. Išnirusi į ryškios saulės nutviekstą kiemą ji sumirksėjo.

- Sesilija! - suspaudęs ją glėbyje Vernonas skambiai pakštelėjo į skruostą. - Labai džiaugiuosi, kad nusprendei atvykti.

Sesilija nustūmė į šalį savo bėdas ir dvejo nes. Šiandien Vernono diena. Ji iš visos širdies mylėjo brolių. Negadins jam šventės baimėmis. Negalima būti tokiai savanaudiškai.

- Tikrai nedaug laiko palikai mums susiruošti, mielasis broliuk. Vos spėjome laiku.

- Ar Olivija nevyko kartu? Dar jos nemačiau. Taip pat ir Aleksa.

- Deja, tą rytą, kai ruošėmės išvykti, Livė prastai pasijuto, - Sesilija vis dar netikėjo staigia aštuoniolikmetės dukterėčios liga, bet nebuvo kito pasirinkimo, kaip palikti ją namuose.

- Nusprendėme, kad geriau, jei ji kartu nekečiaus. O kalbant apie Aleksą... Na, Aleksas yra Aleksas, - pridūrė ji apie maištingąjį jaunesnįjį iš dviejų Leo sūnų. Išstūmusi iš galvos daug kantrybės reikalaujančius sūnėną ir dukterėčią Sesilija nusišypsojo broliui. - Sveikinu! Niekada nemaniau, kad sulauksiu dienos, kai tu savo noru žengsi šiuo keliu.

Vernonas nusišypojoęs žnybtelėjo sesei į smakrą.

- Kai su ja susipažinsi, suprasi, - suspaudęs Sesilijos ranką jis nutempė ją prie su nuotaka stovinčių Leo ir Rozalindos. - Tėja! Susipažink su naująja seserimi.

Vernono žmona Sesiliją akimirksniu sužavėjo. Ji buvo smulkutė, grakštutė. Virš linksmo veidelio švietė vario spalvos garbanų aureolė. Užkrečianti merginos šypsena kvietė visus drauge su ja pasidžiaugti. Rodėsi, kad ji vos gali suvaldyti pro kraštus besiliejančią energiją.

- Tiek daug apie tave girdėjau, Sesilija. Viliuosi, kad galėsime būti draugės, - Tėjos balsas kaip moteriai buvo netikėtai gilus. Žaviai šiurkštus.

- Neabejoju, kad taip ir bus, - Sesilija pabučiaavo Tėją į abu skruostus. - Ar tavo tėvai kažkur netoliese?

Kelias artimiausias dienas ji gyvens Tėjos tėvų namuose - Starvelų dvare. Mandagu būtų pasisveikinti su namų šeimininkais.

Smagios kibirkštėlės Tėjos akyse išblėso.

- Jie išvyko namo. Mano tėtis prieš šešerius metus patyrė insultą. Jam trūksta jėgų, jis ne-

aiškšto. Reikalavo sėdėdamas vežimėlyje dalyvauti ceremonijoje, bet iškart po jos mama išvežė jį namo. Vėliau su jais supažindinsiu.

- Nekantriai to lauksiu.

Vernonas laiške jau pasakojo apie Tėjos tėčio negalią ir siaubingus ją sukėlusius įvykius. Sukčius mergino Tėja, tada išviliojo iš jos tėčio visas santaupas ir paliko nuotaką prie altoariaus. Jos šeima – ne aukštuomenės atstovai, net ne dvarininkai, o sunkiai plušantys krištolo dirbinių gamyklininkai – atsidūrė prie bankroto ribos. Patirtas šokas ponui Markamui vyresniajam sukėlė insultą. Tėja ir jos jaunesnysis brolis Danielius negailėdami pastangų dirbo stengdamiesi išgelbėti verslą ir šeimą nuo žlugimo.

Sesilija apžvelgė grupelę prie bažnyčios susirinkusių žmonių. Be Leo, Rozalindos, jos senelio pono Aleno, kurie kaip tik tuo metu lankėsi Midlandse, kad parsivežtų pono Aleno daiktus iš jo namų Birmingame, ir Dominyko svečių buvo nedaug. Tarno su deimantu ausyje nė ženklų. Sesilija spėjo, kad vestuvėse jis apsilankė tam, kad padėtų ponui Markamui nusigauti į bažnyčią ir iš jos. Prisiminus tą vyrą ir neįskaitomą tamsių akių žvilgsnį, vidų užliejo keisti jausmai. Susierzinusi Sesilija pasi-

stengė išmesti nepažįtamąjį iš galvos.

- Leisk man pristatyti tave savo broliui, - tarė Tėja, nusivesdama ją link su Dominyku besikalbančio jauno vyro.

Danielius buvo visai nepanašus į seserį - aukštas, tamsaus gymio. Sesilija negavo progos ilgiau su juo pasižnekučiuoti, nes Vernonas ėmė visus skubinti. Ragino eiti priešais jį.

- Pirmyn, metas vestuvių pusryčiams. Noriu likusią dienos dalį švęsti savo laimę vedus šią nuostabią, tobulą moterį.

Viena ranka apglėbęs Tėjos liemenį jis pritraukė ją bučiniui. Visiškai netikėtai Sesilijos akis ėmė deginti ašaros. Matyti savo paklausųjį, žavųjį broliuką tokį susižavėjusį Tėja, nors ji ir ne iš jų pasaulio... Tai tikra meilė. Tokia pati situacija, kaip ir su Leo ir Rozalinda. Bene pirmąjį kartą pamačius galingąjį vyresnįjį brolių, devyniolikos metų paveldėjusį hercogo titulą, su Rozalinda, Sesilijai tapo aišku, kad jis pametęs dėl jos galvą. Nuleidusi akis Sesilija tankiai pamirksėjo, kol įsitikino, kad emocijos vėl valdomos. Pasipuošusi dar viena laiminga šypsenele, Dominyko padedama įlipo į karietą kelionei į Starvelų dvarą. Ji buvo taip pasinėrusi į mintis, kad beveik neatkreipė dėmesio į namą, prie kurio jie artinosi. Karietai sustojus

uėjo vidun. Liokajus palydėjo svečius į valgomąjį, kur ant stalo jau laukė šventiniai pusryčiai.

Pirmasis Sesilijos pastebėtas žmogus buvo bažnyčioje sutiktas vyras. Jis visai ne tarnas, kaip ji buvo pagalvojusi anksčiau. Juos supažindino pats Leo.

- Mano brangioji Sesilija, tai ponas Grėjus, geras Danieliaus Markamo draugas. Abšalomai - tai mano sesuo ledi Sesilija Bečamp.

Ponas Grėjus nusilenkė. Išsitiesęs atrodė toks sutrikęs, kad Sesilija vos nesukikeno. O juk ji niekada nekikendavo. Damos taip nesielgia. Ypač trisdešimtmetės senmergės hercogo seserys. Ir visgi juokas pavojingai kuteno krūtinę.

- Labai malonu su jumis susipažinti, pone Grėjau, - pasisveikino ji.

Tamsios vyro akys prisimerkė. Sesilija giliai viduje pajuto įspėjimą būti atsargiai. Ji niekaip nesuprato, ką jis reiškia.

- Man taip pat, ledi Sesilija.

Jiems daugiau nepersimetus nė žodeliu vyras staiga pasitraukė, bet Sesilijos akys per šventinius pusryčius vis kryo jo link. Ji stebėjosi jo ramumu. Akylymu. Kaskart jo tamsių akių

žvilgsniui ją prilietus Sesilija sudrebėdavo ir tyčia nusukdavo akis. Nenorėjo susidurti su jo akimis. Vėliau Sesilija apie Abšalomą Grėjų kasdieniškai pasiteiravo Tėjos. Nuotaka pašnibždėjo, kad jis yra neseniai Danieliaus gyvybę išgelbėjęs čigonas. „Tiksliau, romas, jiems toks žodis priimtinesnis“, – pridūrė Tėja. Ji nedaug ką apie jį žinojo, tik pakuždėjo, kad vyras labai vertina savo privatumą.

Pagaliau Sesilija išgirdo paaiškinimą apie auskarą, dėl kurio vyras atrodė paslaptingas ir pavojingas, ir išblukusius laisvai kabančius drabužius – tvarkingus, bet nederamus džentelmeniui. Sesilija pastebėjo, kad ponas Grėjus pasišalino iškart po šventinių pusryčių ir tostų. Ji pajuto tuo pačiu metu ir palengvėjimą, ir nusivylimą: palengvėjimą, kad daugiau neteks saugotis jo žvilgsnio, ir nusivylimą, nes naujojo pažįstamo buvimas šalia apsaugojo nuo skausmingų minčių apie ateitį.

Visą dieną ir vakaro pradžią Sesilija stėpėsi po džiaugsmingumo kauke. Vakare prisijungti prie šventės buvo pakviesti ir Markamų kaimynai bei draugai. Gyvenimas išmokė Sesiliją išorę pridengti ramumo ir rafinuotumo kauke. Ir dabar ji ja maskavosi, nors viduriai tuo metu vartėsi, o vidinis balselis be perstojo barė dėl

njauros reakcijos į brolių sėkmę radus meilę ir laimę. Apsidairiusi po svetainę ji nužvelgė visus tuos laimingus, nuo šampano išraudusius veidus. Staiga jai visko pasirodė per daug. Reikia iš čia ištrūkti. Būtina kelias minutes pailsėti nuo vaidybos.

Susižvalgiusi su Rozalinda ji mostelėjo parodydama, kad trumpam atsiprašys, ir tyliai išsmuko lauk. Ji nepasuko į damų poilsio kambarį. Nejučia atsidūrusi prie šoninių dvaro durų, vedusių į kiemą, nusprendė pakvėpuoti grynu oru. Sesilija neužsibuvo prie namo. Pasuko žvyro takeliu, griežtai suplanuotą sodą dalijančiu pusiau. Instinktyviai traukėsi nuo juoko ir šviesos ten, kur tuoj nusileidus saulei jos nepastebės kiti į lauką atklydę svečiai. Pakilęs vėjelis netikėtai nuožmiai sugėlė rankas. Sesilija pasigailėjo, kad prieš išeidama nepagalvojo užsimesti skraistės. Dirstelėjusi per petį į ryškiai šviečiančius dvaro pirmo aukšto langus pamąstė, gal derėtų grįžti į šventę, bet šią akimirką dar negalėjo taip pasielgti. Nuo keisto vidų audrinusio nerimo net pykino. Dvare taip pat laisvai kaip ir šampanas liejosi džiaugsmas ir sveikinimai. Sesilija irgi džiaugėsi, iš visos širdies sveikino laimingą porą. Tikrai. Bet.....

